

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΕΙΠΝΟ (Ματθ. 22, 1-14)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στη Λούτσα, στίς 4/9/1988)

1. Ἡ μεγαλύτερη γιορτή τοῦ κόσμου

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι τό πιό γλυκό πράγμα, γιά ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν. Καί ὄχι μόνο γι' αὐτούς πού πᾶνε στήν Ἐκκλησία, ἀλλά καί ἐκείνους πού δέν πηγαίνουν. Γιά ὅλους, ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πιό γλυκεία λέξη πού ἀκούγεται στό αὐτί. Τό πρόβλημα λοιπόν, δέν εἶναι ἄν κανεῖς θέλει τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τόν Παράδεισο, ἀλλά πῶς φτάνει ἐκεῖ.

Ἐκεῖνο πού πρέπει νά προσέξουμε, εἶναι ὅτι τό σημερινό Εὐαγγέλιο μᾶς λέει ὅτι ὁ Παράδεισος, ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι ἕνας τόπος. Δηλαδή ἕνα ὁμορφο περιβόλι, μέ ὠραῖα λουλούδια πού θά ἀπολαμβάνομε τό ἄρωμά τους καί μέ γλυκεῖς καρπούς πού θά γεμίζουμε τό στομάχι μας. Ἀλλά μᾶς λέει ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι σχέση καί ἐπικοινωνία μέ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Ἕνας ἄνθρωπος, εἶπε ὁ Χριστός ἔκανε ἕνα μεγάλο δεῖπνο, μιά μεγάλη ἑορτή. Γιατί ἔκανε τόν γάμο τοῦ υἱοῦ του. Καί ἐκάλεσε πολλούς.

Ἡ σχέση μας μέ Αὐτόν πού μᾶς καλεῖ καί μέ Ἐκεῖνον πού κάνει τόν γάμο Του, αὐτό εἶναι ὁ Παράδεισος.

Γι' αὐτό ἀκριβῶς, ὅταν παρακαλοῦμε τόν Χριστό νά ἀναπαύσει τούς κεκοιμημένους, εὐχόμεσθε: «Ἀνάπαυσέ τους Κύριε ὅπου ἐπισκοπεῖ τό φῶς τοῦ προσώπου σου. Ὅπου νᾶναι Χριστέ μου. Ἀρκεῖ, ἐκεῖ πού θά βρίσκονται, νά ἔχουν τήν μεγάλη χαρά νά βλέπουν τό πρόσωπό σου. Νά εἶναι σέ ἐπικοινωνία μέ σένα». Γιατί ὅποιος βρίσκεται σέ ἐπικοινωνία μέ τόν Χριστό, ἔχει τόν Παράδεισο. Καί ὅποιος βρίσκεται ἀποκομμένος ἀπό τόν Χριστό καί σ' αὐτή τή ζωή ἔχει κόλαση καί στήν ἄλλη θά ἔχει κόλαση.

Θά ἔχει γιά πάντα κόλαση.

Γιατί; Ἡ ἀπάντηση εἶναι πολύ ἀπλή. Γιατί ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ πηγή τῆς χαρᾶς, τῆς εἰρήνης, τῆς γαλήνης, ὅλων τῶν ἀγαθῶν. Καί ὅποιος βρίσκεται σέ ἐπικοινωνία μέ τόν Χριστό, παίρνει φῶς ἀπό τό φῶς τοῦ

προσώπου του, αρπάζει αγάπη από τήν αγάπη του, καλωσύνη από τήν καλωσύνη του, ειρήνη από τήν ειρήνη του και γεμίζει χαρά και ευτυχία.

Μας λέγει λοιπόν τό Ευαγγέλιο, ότι ο Θεός ετοιμάζει ένα μεγάλο δείπνο τήν ημέρα πού θά γίνει ο γάμος του Υιού του. Ποιός είναι ο γάμος του Υιού του;

Ή δευτέρα Παρουσία του. Τότε πού θάρθει ο Χριστός. Τότε θά είναι ή ένδοξότερη ημέρα του Χριστού. Γι' αυτό λέμε: «Καί πάλιν έρχόμενον μετά δόξης». Καί λέμε τήν ημέρα αυτή «γάμο του Υιού» γιατί τότε όσων ανθρώπων βρεί καθαρές τίς ψυχές τους, θά τίς ένώσει μέ τόν έαυτό του, θά τίς πάρει τόσο κοντά του, όσο έμεϊς οί άνθρωποι, μόνο μέ μία εικόνα μπορούμε νά τό περιγράψουμε. Μέ τόν γάμο. Γιατί καμιά ένωση δέν είναι τόσο στενή, σάν τόν γάμο.

Παίρνει ο άνδρας μία γυναίκα, ή γυναίκα έναν άνδρα, για νά είναι ένωμένοι για πάντα σωματικά και ψυχικά. Καί ένώνουν τίς καρδιές τους, τούς πόθους τους, τά πάντα.

Κατά τόν ίδιο τρόπο εκείνη τήν ημέρα ο Χριστός θά ένώσει τούς δούλους του, εκείνους πού θά εύρει αξίους του μέ τόν έαυτό Του για πάντα.

Αυτή ακριβώς είναι ή μεγάλη ημέρα του γάμου του Κυρίου ήμών Ίησου Χριστού, πού θά είναι ή μεγαλύτερη χαρά για όλο τόν κόσμο. Καί καλεϊ σ' αυτή τήν έορτή όλους τούς ανθρώπους.

2. Νευρωτική αντίδραση

Τί είμαστε έμεϊς οί άνθρωποι; Ένα μάτσο χάλια...

Έ, λοιπόν άδελφοί μου, έμας πού είμαστε κάπως έτσι, ή καλύτερα πού καταντήσαμε έτσι, γιατί ο Θεός μας έφτιαξε για νά είμαστε άγγελοι, μας καλεϊ ο Κύριος στό γάμο του, στό έπισημότερο γεγονός.

Πόσο μας τιμά!

Έστειλε λοιπόν ο οικοδεσπότης τούς υπηρέτες του νά νά καλέσουν τούς κεκλημένους. Δηλαδή όλους τούς ανθρώπους. Άλλά εκείνοι δέν έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Γιατί; Γιατί είχαν δουλειές. Είχε κολλήσει τό μυαλό τους στά πρόσκαιρα. Ο ένας είχε τίς έπιχειρήσεις του, ο άλλος είχε τό γλέντι του, ο άλλος τά οικογενειακά του και έτσι βρήκαν όλοι από μία πρόφαση.

Ἀξιολόγησαν τὰ πράγματα καὶ εἶπαν: «Θὰ ἀφήσω τὸ γάμο νὰ πάω γιὰ πουρνάρια;» Καὶ μετὰ ἔκαναν τὴν σκέψη: «κάλιο πέντε καὶ στό χέρι, παρά δέκα καὶ καρτέρει». Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, εἶπαν, εἶναι «δέκα καὶ καρτέρει». Ἐνῶ τώρα ἔχω μπροστά μου τὰ ἀγαθὰ μου καὶ τίς δουλειές μου πού μοῦ δίνουν ψωμί. Γι' αὐτό ἄς εἶναι Κυριακή, ὥρα προσευχῆς, ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ ἀφήσω τίς ἀσχολίες μου καὶ νὰ τρέξω στὴν Ἐκκλησία.

Ἔτσι οἱ καλεσμένοι προτίμησαν, λέει τὸ Εὐαγγέλιο, κάτι τὸ ἐπίγειο περισσότερο ἀπὸ τὸν Χριστό. Ἀλλὰ μπροστά ἀπὸ τὸν Χριστό δὲν πρέπει νὰ βάζουμε ποτέ τίποτα. Οὔτε τὰ πιὸ ἔντιμα καὶ τὰ πιὸ καλά πράγματα.

Ἀκούσαμε ἀκόμη ὅτι οἱ ἄνθρωποι πού ἀρνήθηκαν νὰ πᾶνε στό γάμο, ἔκαναν καὶ κάτι ἄλλο. Ἐπιασαν τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Χριστοῦ, πού τοὺς καλοῦσαν καὶ ἄλλους τοὺς ἔδειραν καὶ ἄλλους τοὺς σκότωσαν.

Τί σημαίνει αὐτό; Ἐμεῖς ὅταν βλέπουμε κάποιον ἄνθρωπο νὰ φέρεται μέ ἀσέβεια λέμε. «Αὐτός εἶναι νευρωτικός;»

Γιατί; Μὰ τί τοῦ ἔφταιγε ὁ ὑπηρέτης πού τὸν καλοῦσε στό γάμο καὶ τὸν ἔδειρε; Γιατί τὸν σκότωσε; Ἀπλὰ ἐπειδὴ προτιμοῦσε κάτι ἄλλο ἀπὸ τὸν Χριστό. Καὶ ἡ πρόσκληση τὸν ἀναστάτωσε. Γιατί τοῦ ἔδειξε ὅτι βαδίζει λάθος δρόμο.

Ἔτσι λοιπὸν καὶ σήμερα, κάθε ἄνθρωπος πού ἔχει βάλλει κάτι ἄλλο πιὸ μπροστά ἀπὸ τὸν Χριστό, ὅταν ἀκούγεται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ τὸν καίει ἡ συνείδησή του, ἐπειδὴ δὲν ἀγαπάει τὸν Χριστό ὅσο πρέπει καὶ δὲν τὸν προτιμᾷ, ἀρχίζει νὰ φωνάζει.

Βρίζει, βλαστημᾷ, λέει πὼς δὲν ὑπάρχει Χριστός, ὅτι δὲν εἶναι τίποτα ὁ Παράδεισος κτλ. Τί μᾶς λένε αὐτά; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐπειδὴ ἄφησε τὸν Χριστό, κατάντησε σὲ μιά κατάσταση νευρωτική.

Κάτι τέτοια πρέπει νὰ τὰ προσέχουμε πολὺ. Καὶ ὁ κάθε ἄνθρωπος νὰ προσπαθεῖ μέ ἐντελῶς θετικό, ἥρεμο καὶ γαλήνιο τρόπο νὰ λέει: Τί εἶναι ὁ Χριστός; Τί εἶμαι ἐγώ; Ποιά σχέση μπορῶ νὰ ἔχω ἐγὼ μέ τὸν Χριστό; Μιά ἀπὸ τίς δύο:

Ἡ τὸν ἀγαπᾶω καὶ τὸν ἀκολουθῶ καὶ τὸν λατρεύω καὶ τηρῶ τὸ θέλημά του,

ἢ λέω: «Εἶμαι ἀνάξιος, εἶμαι ἀμαρτωλός καὶ ὁ Θεός νὰ μέ βοηθήσει νὰ ρθῶ καὶ ἐγὼ κοντὰ του, στό δρόμο του».

Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὰ λόγια «εἶμαι ἀνάξιος, εἶμαι ἀμαρτωλός» εἶναι ταπεινά, ποῦ μᾶς ἀφήνει ὁ ἐγωισμός νὰ τὰ ποῦμε;

3. Νά εξασφαλίσουμε ένδυμα γάμου

Όταν οι καλεσμένοι δέν ήρθαν, ο Χριστός έστειλε άλλους δούλους και κάλεσαν όσους βρήκαν μπροστά τους. «Νά γεμίσει τό σπίτι μου θέλω, είπε. Φέρτε τους όλους».

Πρώτα είχε καλέσει μαθητές του.

Μετά τούς Έβραίους για νά γίνουν και αύτοί «άπόστολοι». Πράγμα πού σημαίνει: κάθε φορά πού ένας άνθρωπος έχει πάρει πρόσκληση από τόν Χριστό για νά συμμετάσχει στό δείπνο Του, πρέπει νά γίνεται και λιγάκι «άπόστολος». Νά παίρνει δηλαδή τό θάρρος νά μιλάει, νά συμβουλεύει, νά οδηγεί στό Χριστό.

Οί Έβραίοι δέν θέλησαν νά κάνουν αυτό τό έργο και γι' αυτό έγκατέλειψαν τόν Χριστό ό όποιος κάλεσε τά έθνη.

Όταν πλέον γέμισε τό σπίτι, παρουσιάστηκε εκεί ό Χριστός. Στάθηκε ανάμεσά τους. Και είδε έναν άνθρωπο πού δέν είχε «ένδυμα γάμου». Του είπε:

-Πώς μπήκες έδω χωρίς ένδυμα γάμου;

Ένα παράδειγμα για νά τό καταλάβουμε καλύτερα: Πηγαίνει κανείς σέ κηδεία μέ κόκκινα ρούχα; Ποτέ. Άκόμη και αν δέν έχει πένθιμα, μαύρα, βάζει κάποια κορδέλα ή μιά τσεμπέρα. Γιατί έτσι πρέπει.

Κατά τόν ίδιο τρόπο όταν πήγαιναν στους γάμους φορούσαν ρούχα έορταστικά. «Ένδυμα γάμου». Όπως γίνεται σήμερα.

Ποιό είναι τό «ένδυμα γάμου»;

Άπάντηση: Η μετάνοια, ή έξομολόγηση, ή Θεία Κοινωνία. Και όλα τά έργα τής πίστης.

Γιατί δέν λέμε απλώς «ή νοσταλγία, ό πόθος νά πᾶμε στή Βασιλεία του Θεού»;

Γιατί αυτό τόν πόθο τόν έχουν και εκείνοι πού είναι βουτηγμένοι στήν άμαρτία. Άλλά αν μείνουν στήν άμαρτία, δέν τούς ώφελεί ό καλός αυτός πόθος. Γι' αυτό πᾶνε και έξομολογούνται. Και αγωνίζονται νά μήν ξαναεπαναλάβουν τά ίδια άμαρτήματα. Έπειτα κοινωνοϋν, και καθαρίζουν όλόκληρο τόν έαυτό τους μέ τό άγιο σωμα και μέ τό άγιο αίμα του Κυριου ήμων Ιησου Χριστου.

Καί ἐμεῖς, τό ἴδιο πρέπει νά κάνουμε. Νά φροντίζουμε νά παίρνουμε τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἀξίως, γιατί θυμᾶστε τί λέει ἕνα τροπᾶριο τῆς θείας Μεταλήψεως: «Τοῦ δεῖπνου σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον Υἱέ Θεοῦ κοινωνόν με παράλαβε».

Ἐρχόμαστε στήν Ἐκκλησία καί κοινωνοῦμε, γιά νά γίνουμε ἀξιοί, νά πάρουμε τό ἔνδυμα τοῦ γάμου. Καί τήν ἡμέρα πού θά γίνει ἡ δευτέρα Παρουσία, νά βρεθοῦμε ἀνάμεσα στούς ἐκλεκτούς καλεσμένους. Νά ἀξιωθοῦμε νά σταθοῦμε σέ κάποιο τόπο πού νά ἐπισκοπεῖ τό φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ. Γιατί ὅπου θά βλέπουμε τό πρόσωπό του καί θά εἴμαστε σέ στενή ἐπικοινωνία μαζί του, εἶναι καλά. Ὅπου δέν ἐπισκοπεῖ τό φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἄσχημα.

Γι' αὐτό, ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά πᾶμε στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, εἶναι νά ἐπικαλούμεθα τόν Χριστό. Πρῶτα νά καλλιεργοῦμε τόν ἑαυτό μας νά Τόν πιστεύουμε ὅτι εἶναι σωτήρας, λυτρωτής, εὐεργέτης μας καί νά Τόν ἐπικαλούμεθα. Ὅσο μπορούμε περισσότερο. Μέ τίς προσευχές: «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς», «Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς» «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Καί μέ διάφορες ἄλλες προσευχές.

Τά λόγια αὐτά ἄς μείνουν στήν ψυχή μας γιά νά μᾶς βοηθήσουν νά συμμετάσχουμε στό μέγα Δεῖπνο τοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.-